

Arrest

nr. 44 355 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 januari 2010 tot weigering van de afgifte van een visum type C.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 november 2009, bij de Belgische ambassade te Manilla, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type C.

1.2. Op 22 januari 2010 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het gevraagde visum toe te staan. Deze beslissing die verzoekster op 26 januari 2010 werd ter kennis gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft onvoldoende bewijzen voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven; betrokkene beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd of hij/zij in staat is deze middelen rechtmatig te verwerven.

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Andere:

Doel van het verblijf is onduidelijk.

Betrokkene heeft de heer (D.) nog nooit ontmoet; het is onduidelijk waarom de garant haar in de twee jaar dat ze elkaar zouden kennen nog nooit heeft bezocht.

Tegenstrijdige verklaringen; ze is haar zaak begonnen in oktober 2009, maar tijdens haar vorige visumaanvraag (d.d. 07/09/2009) verklaarde ze dat ze haar werk in de Golf zou hervatten.

Het is merkwaardig dat betrokkene zopas een zaak heeft opgestart en dat ze het zich nu reeds permiteert om haar zaak voor drie maanden te verlaten om een man te bezoeken die ze nog nooit ontmoet heeft.

Betrokkene heeft reeds twee weigeringen van vorige visumaanvragen: ABU 15860 + MNL 14754.

Twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de voorgelegde documenten

De toelating voor uitbating van een winkel is niet op haar naam.

(...)

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van de verordening 562/2006/EG"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het ministerieel besluit van 22 juni 2009 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake toegang tot het grondgebied en kort verblijf (hierna: het delegatiebesluit van 22 juni 2009).

Zij verstrekt volgende toelichting:

"De bestreden beslissing beweerdelijk werd beweerdelijk genomen door attaché (V. D. A. V.).

De vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een visum toe aan de "Minister of zijn gemachtigde".

Dat verzoekster niet kan nagaan of de beslissing werkelijk werd genomen door een attaché daar de handtekening van de betrokken ambtenaar ontbreekt.

Dat de bestreden beslissing derhalve dient te worden nietigverklaard.

Dat het louter vermelden van een naam van een attaché ten zeerste onvoldoende is werkelijk te achterhalen wie de beslissing genomen heeft."

2.1.2. Verweerder werpt op dat het beslissingsformulier de naam en functie van de ambtenaar bevat die de bestreden beslissing heeft genomen, zodat er geen twijfel kan bestaan over wie de beslissing daadwerkelijk heeft genomen. Hij stelt dat uit de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat een handtekening geen substantiële vormvereiste is en het in casu volledig mogelijk is om na te gaan wie de werkelijke auteur van de bestreden beslissing is en wat de hoedanigheid is van deze persoon. Daarnaast benadrukt hij dat mevrouw (V.D.A.) als attaché bevoegd is om, gelet op artikel 4 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de bestreden beslissing rechtsgeldig te nemen.

2.1.3. In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in het middel.

2.1.4. Er dient te worden geduïd dat de niet-ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing op zich de rechtsgeldigheid van een bestuurshandeling niet aantast. Het ontbreken van een handtekening kan slechts een probleem vormen indien hierdoor deze bestuurshandeling niet

kan toegerekend worden aan een ambtenaar die bevoegd is om de betreffende beslissing te nemen. Uit de aan de Raad overgemaakte stukken, die aan een tegensprekelijk debat werden onderworpen, blijkt evenwel duidelijk dat de beslissing genomen werd door de mevrouw (V.D.A.), attaché, namens verweerder. De auteur van de bestreden beslissing is in voorliggende zaak derhalve gekend en de bevoegdheid van de betrokken ambtenaar om de bestreden beslissing te nemen staat in casu vast. Het is immers niet betwist dat mevrouw (V.D.A.) als attaché werkzaam is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en overeenkomstig artikel 2, § 1, van het delegatie-besluit van 22 juni 2009 zijn de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de klasse A1 behoren *“bevoegd om te beslissen over de afgifte door de diplomatieke of consulaire posten van visa voor een verblijf van minder dan drie maanden, transitvisa inbegrepen, in de gevallen, onder de voorwaarden en volgens de nadere regels die zijn bepaald door of krachtens de wet en de internationale overeenkomsten betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België binden.”*

Een schending van de bepalingen van het delegatiebesluit van 22 juni 2009 wordt niet aangetoond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 5 van de Europese Verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening 562/2006/EG) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij onderbouwt haar stelling als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Dat art. 5 van verordening 586/2006 als volgt luidt:

Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

a) in het bezit zijn van één of meer geldige reisdocumenten of documenten die recht geven op grensoverschrijding;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld [17], in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

2. In bijlage 1 gaat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

3. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 34.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voorzover de nationale wetgeving daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in de nationale wetgeving, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.

Dat gesteld wordt dat de middelen van bestaan van verzoekster ontoereikend zijn.

Dat evenwel er een borgstelling werd verleend door heer (M. D.). Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. Dat integendeel gesteld wordt dat verzoekster niet zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Dat verzoekster verwijst naar art. 5 punt 3 waaruit blijkt dat deze ook kan gelden als bewijs van voldoende middel van bestaan.

Dat voor het overige verzoekster niet inziet hoe vereist kan worden dat er voldoende garantie dient te worden verstrekt op terugkeer naar het land van herkomst. Dat zulks geenszins een voorwaarde is gesteld door verordening 586/2006. Dat nog minder uitdrukkelijk wordt bepaald dat men zou moeten beschikken over voldoende en regelmatige inkomsten uit een legale winstgevende activiteit...

Dat verzoekster tenslotte geenszins hoe men kan afleiden dat het doel van de reis onduidelijk zou zijn terwijl zulks wordt geëxpliciteerd in haar aanvraag. Dat nog minder kan begrepen waarom merkwaardig te noemen is dat zij de garant wil ontmoeten. Bezwaarlijk kan men stellen dat elkeen die een visum wenst eerst bezoek moet hebben gehad van een onderdaan van die lidstaat...

Dat zulks eveneens geen voorwaarde is gesteld door art. 5 van verordening 586/2006.

Dat verzoekster stelt dat het hier gaat om een gebonden bevoegdheid.

Zij stelt dat indien voldaan wordt aan alle voorwaarden van art. 5 een visum dient te worden afgeleverd.

Dat de motieven van de bestreden beslissing falen.

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd. Dat eveneens art. 5 van verordening 586/2006 geschonden werd."

2.2.2. Verweerder betoogt dat artikel 5 van de verordening 562/2006/EG wel degelijk oplegt dat verzoekster duidelijkheid dient te verschaffen over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Hij geeft aan dat verzoekster bovendien moet aantonen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf, voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land of in staat moet zijn om deze middelen rechtmatig te verwerven. Daarnaast stelt hij dat verzoekster de bewijslast draagt wat betreft haar reisintentie. Verweerder stelt verder dat aangezien verzoekster de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen aan de formele motiveringsplicht werd voldaan en dat in de mate dat een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd het niet aan de Raad toekomt zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

2.2.3. Verzoekster stelt in haar repliekmemoirie te volharden in het middel.

2.2.4.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.2.4.2. Daarnaast moet worden benadrukt dat artikel 5 van de verordening 562/2006/EG bepaalt aan welke vereisten een vreemdeling, onderdaan van een derde land, dient te voldoen om toegang te

krijgen tot het Schengengrondgebied en tevens voorziet welke bewijsstukken een grenswachter mag verlangen en hoe hij deze stukken dient te beoordelen. Deze bepaling omvat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, geen normering die vastlegt wanneer een visum door een lidstaat verplicht dient te worden toegestaan. De stelling van verzoekster dat uit artikel 5 van de verordening 562/2006/EG een gebonden bevoegdheid dient afgeleid te worden die tot gevolg heeft dat in casu een visum moet afgeleverd worden vindt bijgevolg geen steun in deze verordeningsbepaling. Er dient daarentegen te worden geduïd dat het verweerder toekomt, bij een aanvraag tot afgifte van een visum type C, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager te beoordelen en na te gaan of er voldoende garanties zijn dat de aanvrager het grondgebied zal verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het komt een staat immers toe maatregelen te nemen om misbruiken van de verblijfsreglementering te voorkomen. De mogelijkheid om een visum type C te weigeren omdat louter getwijfeld wordt aan de voornemens van de aanvrager – mogelijkheid die voorheen ondermeer werd toegelicht in hoofdstuk 5 van de gemeenschappelijke visuminstructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposten van de staten die partij zijn bij de Overeenkomst van Schengen (cf. *“Bij de behandeling te hanteren basiscriteria”*, blz. 27) – wordt ook bevestigd in artikel 32.1.b van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode.

2.2.4.3. De Raad merkt verder op dat verweerder geoordeeld heeft dat aangezien verzoekster niet afdoende aantoonde dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit er een onvoldoende garantie is dat zij naar haar land zal terugkeren indien haar een visum wordt toegestaan. Verzoekster geeft weliswaar te kennen dat een Belgische man zich voor haar borg heeft gesteld en voert aan dat met deze borgstelling rekening dient gehouden te worden bij de verificatie of een vreemdeling beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf, maar toont hiermee niet aan dat het standpunt van verweerder dat er een vestigingsrisico bestaat omdat niet blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst over een voldoende en regelmatig inkomen beschikt verkeerd of kennelijk onredelijk is. De beoordeling van vraag of verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf in België staat immers los van de beoordeling van vraag of verzoekster voldoende garanties verstrekt dat zij na afloop van de geldigheidsduur van het gevraagde visum zal terugkeren naar het land van herkomst. Aangezien voormeld motief op zich volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen dient de kritiek van verzoekster op de andere motieven waarop de bestreden beslissing is gegrond niet verder te worden onderzocht. Grieven gericht tegen overtollige motieven kunnen immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden akte kan leiden.

2.3. Verzoekster heeft geen middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK